

Et Forslag.

Vi ere vel naaede saa vidt her hjemme, at de *fleste* ere enige i, at det er uretfærdigt, at en Hustru afset fra Børnenes religiøse Opdragelse og Raadigheden over hendes selverhvervede Gods ingen som helst Betryggelse har med Hensyn til Husvæsenets Ordning og Bestyrelse, saa lidt som med Hensyn til Børnene eller Formuen, men at det tvært imod staar i Mandens Magt fuldstændig frit at raade over alt dette, som han finder for godt. Meningsforskjellen drejer sig væsentlig om, hvorledes en saadan Betryggelse bedst skulde tilvejebringes. Maa det være mig tilladt i saa Henseende at fremsætte et Forslag eller rettere en Tanke til nærmere Overvejelse og Drøftelse.

Ganske vist er det mit Haab, at vi en Gang skulle komme til en *Lovordning*, hvorefter begge Ægtefæller faa *lige* Ret i alle de nævnte Retninger saaledes, at de skulle være *enige* om enhver Beslutning, før den har Retsgyldighed, men jeg frygter, at det vil tage Tid, inden dette mit Haab bliver opfyldt. Kunde vi da ikke indtil videre enes om at nøjes med en Ordning omtrent af følgende Indhold:

1.

Ægteskabet gjør ingen Forandring i Ægtefællernes Formuemyndighed.

2.

Den Myndighed, der foretager Ægtevielser, skal forinden Vielsen paase, at der mellem Parterne er oprettet en *Ægtepagt*, hvori træffes Bestemmelser om deres indbyrdes Rettigheder med Hensyn til Husvæsenet, Børnene og Formuen.

3.

Ægtepagter have fuld Retsgyldighed, uden at det skal være nødvendigt derpaa at erhverve allerhøjeste Konfirmation.

Bestemmelser, hvorved der gjøres Afvigelser fra det lovbestemte Formuefællesskab, skulle dog først have Retsgyldighed over for Tredjemand, naar Ægtepagten er bleven tinglyst ved